

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/119/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217808
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217808.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Evy Hritzovej a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/26/2013-51 zo dňa 24.02.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 10C/26/2013-51 zo dňa 24.02.2014 potvrdzuje.

Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa písomne podaným návrhom doručeným dňa 28.09.2012 domáhal od žalovaného zaplatať sumu 175,-- eura ako majetkovej škody a titulom nemajetkovej ujmy v sume 663,84 eura. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 4092114 dlžníkom E. W., nar. XX.XX.XXXX. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresného súdu Levice a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod č.: 5402 *036482. Žalobca následne podal podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. V exekučnom konaní je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Nesprávny úradný postup charakterizoval - videl žalobca v tom, že neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Poukázal ďalej na skutočnosť, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ustanovení

§ 44 ods. 8 Exekučného poriadku je zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovania zásady hospodárnosti v exekučnom konaní a zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Pretože exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastali riziká: zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčie povinného.

Žalobca ďalej v návrhu uviedol, že majetková škoda predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, spolu sumu 175,-- eur.

Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nepravým úradným postupom. Potreba nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky vo výške 663,84 eura, pričom pri výpočte vychádzal z alikvotného pomeru 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eura za rok: 12 mesiacov za mesiac. Exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 372 dní. Poukázal pritom na nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie za zbytočné prietahy súdov. Ďalej v návrhu uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním zo dňa 17.06.2013, v ktorom žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Poukázal na to, že návrh je zmätočný, keď žalobca síce podal písomný návrh a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Mal za to, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, nezakladá sa na pravde, pričom sám uvádza, že mu boli doručené rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora a navrhol aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody. Žalobca nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prietahoch v konaní. Mal za to, že návrh je podaný predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.04.2012, pričom už 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci a je teda zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Poukázal na to že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je splnenie troch podmienok súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré malo spočívať v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote uviedol, že pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí

zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty, pričom poukázal na to, že nič nebránilo žalobcovi, využiť účinný prostriedok nápravy a to podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu. Okrem toho poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, lebo je potrebné prihliadnúť na všetky okolnosti danej veci. Zároveň poukázal na to, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene exekútora, teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti.

Žalovaný namietal aj premlčanie nároku, keď k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť k obdobi pred marcom 2009, keď 30 dňová lehota od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009, teda tri roky pred uplatnením si nároku v rámci predbežného prerokovania veci. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku podľa žalovaného nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. Ku škode uviedol, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, teda akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikla, tak vznikla bez ohľadu na tvrdené prieťahy. To isté platí aj o nároku na položku majetkovej škody na udržiavanie systému. Požadovať tak paušálne sumy za spomínané veci všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a účelové. Poukázal na to, že samotný zástupca žalobcu vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012 uviedol, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme a návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako elektronicke. Z týchto dôvodov je uplatňovanie si majetkovej škody vo výške 175,-- eur nadhodnotené a aj nepreukázané. Skutočnú škodu treba preukázať. Žalobca nepreukázal v konaní ani vznik ani výšku škody. K nemajetkovej ujme uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, preto považoval za nesprávnu úvahu žalobcu vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura. Poukázal aj na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetom konaní, lebo si nemajetkovú ujmu uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. V závere poukázal na to, že práve praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy skonštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Táto skutočnosť má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, lebo súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s tým je spojená vyššie časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na uvedené považuje žalovaný konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie, na základe ktorého konštatoval, že nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom ako aj právnou a faktickou zložitou predjednávanou veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd návrh zamietol. Súd predovšetkým poukázal na to, že až do času, kedy súd vyhovie návrhu oprávneného na zmenu exekútora, je povinný vykonávať nevyhnutné úkony v

prospech oprávneného doteraz poverený exekútor. Exekučný súd rozhodoval hospodárne, ak zároveň o návrhu na zmenu exekútora posudzoval, či nie je dôvod na zastavenie exekučného konania, keďže exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Súd vykonal dokazovanie predovšetkým z pripojeného exekučného spisu a zistil, že návrh na zmenu exekútora došiel súdu dňa 23.11.2010, pričom súd do vydania rozhodnutia skúmal stanovisko pôvodne povereného exekútora k návrhu na zmenu exekúcie a najmä zákonnosť vykonávanej exekúcie, ak exekučný titul bol vydaný na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Súd v rámci hospodárnosti konania potom rozhodol zároveň o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora, ale zároveň exekučné konanie zastavil. Súd nezisťoval, či došlo k prieťahom v konaní. Ohľadne prípadného prieťahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva.

Podľa názoru súdu, v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Žalobca neprodukoval dôkazy k tomu, že škoda spočíva v zmenšení jeho majetku, alebo v ušlom zisku, ale ako majetkovú škodu uvádza vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Súd má za to, že žalobca nepreukázal vznik škody na jeho strane v dôsledku oneskoreného rozhodnutia súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora. Pokiaľ ide o náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, mal súd za to, že túto škodu žalobca nešpecifikoval, nie je možné, podľa názoru súdu považovať uvedené položky za škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uvedené položky sú uvedené paušalizovane, pričom podľa názoru súdu poplatky spojené s pracovným výkonom zamestnancov informačného systému má žalobca v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou a nemôže vyčíslieť, akú hodnotu by mali výkony jeho zamestnancov práve so správou pohľadávky, ktorá bola predmetom exekučného konania. K výške škody, ktorá má spočívať v úkonoch na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, žalobca nepreukázal. Súd je toho názoru, že počas doby od podania návrhu na zmenu exekútora do jej rozhodnutia, žalobcovi nevznikla žiadna škoda, keď až do právoplatného rozhodnutia súdu o zmene exekútora, je povinný vykonať neodkladné úkony pôvodne poverený exekútor.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Žalobca tieto skutočnosti nepreukázal, nepreukázal, že majetková škoda mu vznikla v príčinnej súvislosti s oneskorene vydaným rozhodnutím exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu, uplatnený žalobou v tomto konaní, súd mal za to, že nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Podľa súdu sa žalobca snaží predmetným podaním eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. O návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté. Konštatovanie, že vo veci išlo o prieťah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Ako už bolo konštatované, žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prieťahy v konaní, sa nevedlo. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prvom rade mal súd za to, že žiadna škoda nevznikla a v druhom rade, ak by aj teoreticky žalobca nejakú škodu reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitosť s rozhodnutím súdu na zmenu exekútora, teda, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže exekúcia nie je doteraz právoplatne skončená.

K námietke premlčania, vznesenej žalovaným v jeho písomnom vyjadrení súd uviedol, že od podania návrhu o zmene súdneho exekútora dňa 25.11.2012 do uplatnenia si náhrady škody priamo u

žalovaného dňa 30.05.2012 neuplynula trojročná doba. Žalovaný namietal premlčanie návrhu. Súd mal za to, že návrh nie je premlčaný.

Súd preto žalobu zamietol.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 z. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, 7, 8 z. č. 233/1995 Z. z.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalovanému ich nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy nevyčísľil (§ 151 ods. 2 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 17.03.2015.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Nitra žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Z obsahu spisu vyplýva, že boli splnené podmienky pre prejednanie veci v neprítomnosti žalobcu v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 OSP. Žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania navyše neobsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa § 119 ods. 2 OSP (... bez zbytočného odkladu, deň, keď sa žalobca o dôvode dozvedel).

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezisťoval, či došlo k priesťahom v konaní.

I podľa názoru odvolacieho súdu v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu súdneho exekútora k vzniku škody nemôže dôjsť, pretože pôvodný exekútor až do rozhodnutia súdu o návrhu na jeho zmenu je oprávnený a povinný vykonávať potrebné úkony exekučného konania. Žalobca navyše vznik škody jej výšku nezdokladoval a nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.